

12. søndag efter trinitatis, 1. række

Jesus drog igen bort fra egnen ved Tyrus og kom over Sidon til Galilæas Sø midt igennem Dekapolis. Og folk kom til ham med en, der var døv og havde svært ved at tale, og de bad ham om at lægge hånden på ham. Jesus tog ham afsides, væk fra skaren, stak sine fingre i hans ører, spyttede og rørte ved hans tunge; og han så op mod himlen, sukede og sagde til ham: »Effatha!« – det betyder: »Luk dig op!« Og straks lukkede hans ører sig op, og det bånd, der bandt hans tunge, blev løst, og han kunne tale rigtigt. Jesus forbød dem at sige det til nogen; men jo mere han forbød dem det, jo ivrigere fortalte de om det. Og de var overvældede af forundring og sagde: »Han har gjort alting vel. Han får både de døve til at høre og de stumme til at tale.«

Mark. 7,31-37

Kristus vor læge

MOGENS GOTTRED JENSEN

Tanken

Døvstumhed er et alvorligt handicap. Selv om den døvstumme er sammen med andre mennesker, føler han sig ofte alene. Det kræver en ekstraordinær indsats at kommunikere med ham, så mange lader være. Hans egne ord er uforståelige for andre end dem, der lige kender ham bedst. Derfor lader han ofte være med at sige noget og trækker sig tilbage for sig selv. Størstedelen af kommunikationen er forbundet med misforståelser. Døvstumhed gør det derfor svært at skabe relationer til andre.

Jesus helbreder ikke ved spyttet. Der er ikke noget magi over dette under. Han bruger derimod kropssprog for at udtrykke sig på en måde, den døvstumme kunne forstå. Han tager ham afsides både for at gøre det klart for manden, at nu er det ham, Menneskesønnen vil helbrede, men også fordi han ikke vil skabe unødigt opmærksomhed omkring sig selv. Man har derfor talt om Messiashemmeligheden - særlig udtrykt hos evangelisten Markus. Det faktum at Jesus beder folk om at tie. Samtidig viser Jesus også ved at foretage dette under i Dekapolis' egne, at evangeliet om ham også gælder hedningerne.

Troen

Jesus bekymrer sig ikke kun om vores sjæl og ånd, men om hele mennesket. Denne helbredelse peger derfor frem imod selve opstandelsen, legemets opstandelse. Han er lægen, som helbreder hele mennesket. Og det gælder også i

dag. Jesus vil ikke sygdommen, men i sin barmhjertighed arbejder han på hele menneskets genoprejsning. Han løfter ikke bare vore synder op på korset, men han deler hele vores livs elendighed og prøvelser med os. Som det lyder hos profeten Esajas: 'Men det var vore sygdomme, han tog, det var vore lidelser, han bar.' Es. 53,4. Derfor må vi også som hans efterfølgere i dag frimodigt bruge forbønnen for syge. Jf. Jak. 5,13-15.

I dag er mange mennesker utroligt optaget af sundhed, og hvordan deres krop fungerer. Der bruges millioner af kroner på helsekost og naturmedicin, og der bruges uendeligt mange timer i vor tids hellige haller, motionscentrene. De er vor tids templer. Det er vores tids afguder, der dyrkes og tilbedes her, kroppen. Vi lovpriser og tilbeder en smuk og perfekt krop. Set i det lys, er det tankevækkende, at vi, som tror på den sande læge, ikke i højere grad kommer menneskers behov for sundhed og et godt helbred i møde ved at tilbyde forbøn og sygesalvning. Hver menighed og kirke burde have et tilbud om forbøn for syge. De fleste præster tøver med at tilbyde forbøn om helbredelse. En undersøgelse i Kristeligt Dagblad afslørede for nylig, at kun et lille mindretal troede på, at forbøn for syge kunne have nogen reel betydning. Flere mener nok, at bøn kan skabe en mental forbedring, men ikke en fysisk forandring. Jesu under i dag må opmuntre os til at gøre brug af forbønnens tjeneste. Der er ikke tale om nogen sensationskampagne a la: 'Kom og bliv helbredt.' Men derimod er der tale om kirkens trofaste forbønstjeneste, hvor der bedes for den syge, og hvis ikke Gud svarer på bønnen ved at give helbredelse her og nu, så lægger vi den syge i hans hånd og beder om styrke til at bære det, der skal bæres.

Den døvstumme fik hørelsens og talens brug igen. Hvor mange af os tager det ikke som en selvfølge, at vi kan høre og tale normalt. Når vi tænker på, hvor komplicerede organer hørelsen og stemmen er, burde vi blive overvældede af forundring, hver gang vi gør brug af dem. Både øret og munden spiller en afgørende rolle for vores frelse. Paulus skriver i Romerbrevet om øret: 'Troen kommer altså af det, som høres.' Rom 10,17. Og om munden skriver han i kap.10,10: 'Med hjertet tror man til retfærdighed, med munden bekender man til frelse.' Disse vers betyder naturligvis ikke, at en døvstum ikke kan blive frelst. Troen bor hverken i øret eller i munden, men i hjertet. Men øret er for langt de fleste troens port til hjertet. Gennem øret går Guds ord om Jesus ind i vore hjerter. På samme måde er munden for langt de fleste af os det organ, ved hvilken troen først og fremmest kommer til udtryk. Selvfølgelig skal troen også komme til syne gennem hænder og fødder som kærligheds handlinger, men bekendelse, lovsang og tilbedelse formuleres først og fremmest ved munden.

Der er noget i teksten, som peger bagud mod skabelsens morgen, da Gud for første gang kaldte alt til live og så, at alt var såre godt, jf. skarens reaktion på Jesu under: 'Han har gjort alle ting vel.' Ikke siden syndefaldets dage har der været noget, der var såre godt. Men nu er Gudsriget kommet nær, og Jesus gør alle ting vel. Men der er også noget, der peger fremad, peger frem mod opstandelsens morgen. For en dag skal hans skabende ord lyde for sidste gang, og hele universet skabes på ny. Da skal han kalde vores støv frem af graven, så vores krop med alle dens organer nyskabes i herlighed og glæde. Til den tid skal folkeskarens udbrud: 'Han har gjort alle ting vel' lyde fra alle, der tror på ham. 'Ja, sandelig, du har gjort alle ting vel.'

Udfordringen

Husker du at takke Gud for, at du kan høre hans ord med dit øre og med din mund bekende troen?